

årsafgifter, som motsvara de ordinarie tjensteår, skolläraren för erhållande af pension måste ega, skoldistriktet är förbundet att gälda beloppet af de bristande årens afgifter; och då enligt § 28 icke heller i allmänhet rätt till högre pension kan åtnjutas, förr än läraren under minst fem år uppburit den högre lönen, så synes ej vara skäl befara, det pensionsinrättningen genom den ändring, jag föreslår, skulle äfventyra någon synnerlig förlust; och äfven om i en framtid, af denna eller annan anledning, någon brist skulle uppstå, lära väl kommande Riksdagar icke undandraga sig att anvisa de medel, som för pensionsinrättningens uppehållande kunna befinnas behöfliga.

Med anledning af hvad jag nu anfört, får jag vördsamt hemställa: att Riksdagen i underdänig skrifvelse anhåller, det Kongl. Maj:t ville göra den förändring i § 3 af nådiga förordningen och reglementet angående folkskolelärarynes pensionsinrättning den 30 November 1866, att förhöjning i pensionsrätten må kunna medgifvas, derest vederbörande skoldistrikt så åstundar, äfven utan att lärareombyte samtidigt eger rum, med de vilkor som reglementet i öfrigt föreskrifver eller Kongl. Maj:t kan finna nödigt bestämma.

Stockholm den 30 Januari 1873.

C. A. Jönsson.

N:o 113.

Af Herr C. A. Jönsson: Om användande af en del utaf Riksgäldskontorets öfverskottsmedel till minskande af statens gäld.

Att de goda skördar, som en mild försyn låtit vårt land bekomma under de sednaste åren, frambragt välsignelse, ja till och med öfverflöd, torde en hvar tacksamt böra erkänna, ty endast derigenom hafva de allmänna och enskilda arbeten och sträfvanden, som genom odling och företagsamhet i alla riktningar bidragit till en förut icke anad utveckling

af vårt lands hjälpkällor, kunnat medföra de glädjande resultat, som vi för tillfället se för oss, nemligen ett större enskildt välstånd och en besparad tillgång för det allmänna. Om sparsamheten och en bättre hushållning, som icke torde kunna bestridas, under tider af betryck icke blott mildrat dessa tiders hårdhet, utan jemväl i sin mån medverkat till en förbättrad ställning, så torde, medan den goda tiden ännu varar och medan man har någon behållning, dessa goda egenskaper icke åsidosättas, på det man äfven framdeles måtte kunna undgå alltför stora rubbningar i det allmänna välståndet. Innebära, som jag tror, dessa tankar en sanning, och känner samt erkänner man att en skattereglering inom vårt land helt snart måste ega rum, på det att alla dessa orättvisa bördor, som ensamt trycka den jord, hvilken dock i första rummet genom dess odlares flit bidragit till vårt välbefinnande; så torde ingenting vara angelägnare än att man söker »medan man har», om uttrycket tillåtes, »en samlad styfver», att afbörda sig något af den skuld, som nu trycker landet; ty derigenom skall man, då tillgång icke saknas och då inkomsterna genom minskade räntebetalningar böra ökas, lättare kunna vidtaga de skattnedsättningar som äro af nöden, utan att Statens behof derföre åsidosättes.

Af denna anledning och då, som jag förmenar, det måste gälla samma regel för Staten som för den enskilde, att under tider då något öfverskott kan uppstå detta i första rummet användes till att förminska skulder; så anser jag att innevarande Riksdag icke bättre kunde använda de uppkomna besparingarne, än att afsätta större eller mindre del deraf för att dermed vid gynsamma tider inlösa motsvarande antal obligationer, hvilken operation jemväl i sin mån skulle, ifall vi fortfarande skulle behöfva anlita den, styrka vår kredit.

Genom förestående tror jag mig hafva angifvit skäl nog för att våga föreslå:

att Riksdagen behagade besluta, att af de öfverskottsmedel, som för närvarande finnas hos Riksgälds-kontoret, måtte afsättas minst tre millioner, att användas antingen till afbetalning på rikets gäld, minskning i upplåningen, eller, till en fond, som af Riksgäldsfullmäktige må användas till inköp af äldre in- eller utländska obligationer, dock helst af sednare sorten.

Och tillförser jag mig att Stats-Utskottet, dit jag anhåller denna motion måtte remitteras, närmare bestämmer de vilkor, hvarunder detta måtte ega rum.

Stockholm den 29 Januari 1873.

C. A. Jönsson.